

Panium – Liczba dziewiętnaście

Wielcy: Antioch, Konstantyn i Ostatni Prezydent

Jeff Pippenger

2026-03-01

Klucz do należytego wyłożenia wersetów 10–16 jedenastego rozdziału Księgi Daniela tkwi w podstawowych zastosowaniach proroczych, którymi posłużono się ponad trzydzieści lat temu, w 1996 roku, gdy ukazało się czasopismo *The Time of the End*. Trzydzieści lat później Pan objawił, że kolejne prorocze poselstwo ma zostać sformalizowane, tak jak sformalizowano poselstwo millerytów w 1831 roku. W historii omega tych trzydziestu lat poselstwo, które ma zostać sformalizowane, jest przedstawione jako korekta wcześniejszego poselstwa o islamie, reprezentowanego przez Josiaha Litcha, oraz jako skorygowane poselstwo o zamkniętych drzwiach, reprezentowane przez Samuela Snowa — symbol przepowiedni o dziesięciu pannach. Zostanie ogłoszone poselstwo o islamie, połączone z ostrzeżeniem o postępującym zamykaniu drzwi łaski, gdy Chrystus kończy swoje dzieło sądu. Poselstwo to ma charakter dwutorowy, posiada linię wewnętrzną i zewnętrzną, które z kolei reprezentują pierwsze dwa etapy trzystopniowego procesu próby, który zawsze zachodzi, gdy prorocstwo zostaje odpieczętowane, jak miało to miejsce w przypadku objawienia Jezusa Chrystusa 31 grudnia 2023 roku.

Czasopismo "The Time of the End" zawiera podstawowy zarys przyszłości Ameryki, przedstawionej w ostatnich sześciu wersetach jedenastego rozdziału Księgi Daniela, które zostały odpieczętowane w czasie końca w 1989 roku. Czasopismo jest publicznie dostępne od trzydziestu lat, a jednak nikt nie dostrzegł, że głównym jego motywem była religijna walka między komunizmem a kościołami pozostającymi pod wpływem katolicyzmu, zwłaszcza na Ukrainie. Owa religijna batalia z okresu 1989 roku wyjaśnia kontekst religijnego upadku Putina, ukazanego przez Ptolemeusza i Ozjasza w buncie, który obaj zamanifestowali w świątyni jerozolimskiej. Świątynia jerozolimska była świątynią Ozjasza, a nie Ptolemeusza. Zarówno Putin, jak i Zełenski bezczeszczą tę samą świątynię na dwa różne sposoby; jeden jako Egipcjanin, a drugi jako Żyd.

Kościół, który w 1989 roku toczył zmagania z królem południa, to Kościół katolicki. I dlaczego by nie? Francuski ateizm zadał królowi północy w 1798 roku śmiertelną ranę, więc dlaczego papieżstwo nie miałoby odpowiedzieć na długotrwałe prześladowanie Kościoła katolickiego przez ateizm, zwłaszcza na Ukrainie? Jeszcze istotniejsze jest to, że to wyraźne świadectwo dotyczące Ukrainy pochodziło z publikacji z 1996 roku, która powoływała się na świeckich historyków w sprawie wydarzeń 1989 roku. Teraz, gdy Pan odpieczętowuje ukrytą historię wersetu czterdziestego, wskazał na zmagania między dwoma Kościołami prawosławnymi, aby dostarczyć proroczy i historyczny kontekst bitwy pod Rafią oraz jej następstw, a niezbędne spostrzeżenia zawarł już wcześniej w czasopiśmie *The Time of the End*, opublikowanym trzydzieści lat temu.

Upadek Napoleona zbiega się z postępującym schyłkiem Lenina, Stalina oraz systemu Związku Sowieckiego. Gdy prorocze królestwo południa przeniosło swą stolicę do Rosji, w roku 1917 miały miejsce dwie wielkie rewolucje. Pierwszą była tak zwana rewolucja rosyjska, podczas której

obalono cara, a następnie w tym samym roku nastąpiła rewolucja bolszewicka, która doprowadziła do wojny domowej z lat 1917–1922. W roku 1922 powstał Związek Sowiecki.

Początek Rosji jako duchowego króla południa stanowił dwuetapową rewolucję, która doprowadziła do wojny domowej, a następnie do utworzenia konfederacji państw. Upadek Związku Radzieckiego również miał charakter dwuetapowy: rozpoczął się zburzeniem muru berlińskiego 9 listopada 1989 r., które następnie doprowadziło do rozwiązania Związku Radzieckiego 31 grudnia 1991 r. Jako ostatni władca Rosji, król południa, Władimir Putin został typologicznie zapowiedziany przez pierwszego rosyjskiego władcę — Włodzimierza Lenina.

Włodzimierz znaczy „wielki przywódca”, a Putin znaczy „droga”. Lenin znaczy „wielka rzeka”, lecz Włodzimierz Lenin przyjął miano „Lenin”, aby ukryć swoje prawdziwe imię i nazwisko, które brzmiało Włodzimierz Iljicz Uljanow. Iljicz znaczy „syn Eliasza”, a Uljanow znaczy „młody syn Eliasza”.

Wielki rosyjski przywódca na drodze, w historii reprezentowanej przez bitwę pod Rafią w 217 r. p.n.e., został typologicznie przedstawiony przez pierwszego przywódcę Rosji, który jako Włodzimierz Lenin był wielkim przywódcą potężnej rzeki, lecz ukrył swoje imię. Imię jest symbolem charakteru, a fakt, że Włodzimierz ukrył swoje dwa imiona, przedstawia charakter, który wybrał wielką rzekę myśli politycznej zamiast charakteru reprezentowanego przez Eliasza, co znaczy „Bóg jest Jehową”. Korzeniem ateizmu jest zaprzeczenie Bogu, a ateizm jest naczelną cechą króla południa. Drugie i trzecie imię nadane Leninowi podkreślają Eliasza i jego syna, a koniec Rosji jako króla południa jest reprezentowany przez Ptolemeusza IV, który zwyciężył w bitwie pod Rafią, lecz gdy Antioch powrócił w 200 r. p.n.e. w bitwie pod Panium, wówczas rządził pięcioletni syn Ptolemeusza. Dwa pierwotne imiona Lenina identyfikują Eliasza i jego syna i odpowiadają Ptolemeuszowi i jego synowi. Eliasz i orędzie do jego dzieci pojawiają się w dniach ostatecznych, tuż przed „wielkim i strasznym dniem Pana”; tam też umiejscowione są bitwy pod Rafią i Panium.

Oto pošlę wam proroka Eliasza przed nadejściem wielkiego i strasznego dnia Pana: I on zwróci serca ojców ku dzieciom, a serca dzieci ku ich ojcom, abym nie przyszedł i nie obłożył ziemi klątwą. Malachiasza 4:5, 6.

Świadectwo Ozjasza i Ptolemeusza jest zbieżne w wersecie jedenastym rozdziału jedenastego Księgi Daniela, a Ozjasz żył jeszcze jedenaście lat po swoim buncie i popadnięciu w trąd; natomiast Ptolemeusz panował łącznie siedemnaście lat, co stanowi tę samą liczbę lat między bitwami wspomnianymi w wersecie jedenastym i w wersecie piętnastym. Proroctwo 250-letnie, które rozpoczęło się w 457 r. p.n.e., zakończyło się w 207 r. p.n.e., w połowie między tymi dwiema bitwami; dziesięć lat po Rafii i siedem przed Panionem. Panowanie Ptolemeusza IV rozpoczęło się w 221 r. p.n.e., a zmarł w 204 r. p.n.e., zatem siedemnaście lat Ptolemeusza nie stanowi tej samej linii co siedemnaście lat od Rafii do Panionu. Nie są to też te same siedemnaście lat, które są reprezentowane przez zakończenie proroctwa 250-letniego, rozpoczynającego się za Nerona w roku 64 i kończącego się w 313. Od 313 do pierwszego prawa niedzielnego w 321 upływa osiem lat, a dziewięć lat później, w 330, Konstantyn podzielił królestwo na wschód i zachód.

W najbliższej przyszłości Putin i Rosja pokonają Ukrainę, a postępowanie Ptolemeusza i Ozjasza zacznie się powtarzać w historii ukazanej w wersecie dwunastym. Dwaj biblijni świadkowie umiejscawiają ostateczny kryzys Putina w kryzysie kościelno-państwowym. Ich bunt przejawiał się w świątyni w Jerozolimie, tym samym identyfikując świątynię i religię Ozjasza jako punkt odniesienia prorockiego.

Zelensky — nazwisko oznaczające „zielony” — jest marionetką globalistycznych biurokratów Unii Europejskiej i Organizacji Narodów Zjednoczonych, których globalistyczną agendę trafnie reprezentuje zielony ruch polityczny czczący Matkę Ziemię. Znamienne jest, że Zelensky był aktorem, gdyż w sposób oczywisty jest instrumentem innych potęg, a znaczenie jego nazwiska — „zielony” — wskazuje na filozofię polityczną, która kieruje jego posunięciami na szachownicy dziejów ludzkości. Mat dla Zelensky’ego jest tuż za rogiem.

W tej ostatecznej historii bunt Ozjasza i Ptolemeusza zostanie ponownie odegrany, jednak Ptolemeusz (Putin) zmarł cztery lata przed bitwą pod Panium, a ostatniego władcę Króla Południa uosabia pięcioletnie dziecko, w imieniu którego władzę sprawuje szereg skorumpowanych i niekompetentnych regentów.

Ptolemeusz V miał zaledwie około 5–6 lat, gdy w 204 r. p.n.e. (po tajemniczej śmierci ojca) wstąpił na tron, a królestwo Ptolemeusza w czasie jego panowania zostało sparaliżowane przez serię nieudolnych lub skorumpowanych regencji. Pierwsza regencja przypadła na lata 204–202 p.n.e., po zatajeniu śmierci Ptolemeusza IV oraz po zamordowaniu matki Ptolemeusza V, Arsinoe III. Dworscy faworyci, Sosibios, wieloletni minister za panowania Ptolemeusza IV, oraz Agatokles, brat metresy Ptolemeusza IV, Agatoklei, ogłosili się regentami. Sfałszowali lub przedstawili testament ustanawiający ich opiekunami, oddali młodego króla pod opiekę Agatoklei i jej rodziny oraz wyeliminowali potencjalnych rywali. Sosibios w znacznej mierze kierował administracją w początkowym okresie.

Przełom nastąpił około 202 r. p.n.e., gdy Agatokles stał się głównym regentem, lecz powszechnie go nienawidzono za rozwiązłość i nieudolne rządy. Powstanie ludowe w Aleksandrii doprowadziło do jego brutalnego zlinczowania przez tłum, przy nominalnej aprobacie młodocianego króla. Następnymi regentami byli Tlepolemus, namiestnik Peluzjum, a następnie Aristomenes. Do czasu bitwy pod Panion w 200 r. p.n.e. królestwo pozostawało pod rządami zmieniającego się grona regentów i doradców dworskich.

W bitwie pod Panium siłami ptolemejskimi w polu dowodził generał Skopas z Etolii, dowódca najemników mianowany w okresie regencji, a nie przez samego Ptolemeusza V. Młody król nie sprawował rzeczywistej kontroli — decyzje, strategia wojskowa i ogólna słabość królestwa wynikały z paraliżu regentów, wewnętrznych buntów (jak rodzime powstania egipskie) oraz intryg dworskich. Ta niestabilność pozwoliła Antiochowi III Wielkiemu zdecydowanie pokonać Skopasa pod Panium i trwale odebrać Ptolemeuszom Coele-Syrię, w tym Judeę.

Historycy rozważają prawdopodobieństwo, że śmierć Ptolemeusza IV nastąpiła wskutek otrucia, co również stanowi przedmiot spekulacji historycznych dotyczących Włodzimierza Lenina, Józefa Stalina, a także królowej południa, Kleopatry. Putin odnosi zwycięstwo w wojnie na Ukrainie, lecz

następnie jego upadek rozpoczyna się od pragnienia przywrócenia relacji kontroli, jaką Związek Radziecki niegdyś sprawował nad Kościołem ukraińskim, relacji, która, gdy została zniesiona w 1989 roku, była symbolem zwycięstwa króla północy nad królem południa.

Ukraina jest kolebką wschodniosłowiańskiego prawosławia. Chrzest Włodzimierza Wielkiego odbył się w 988 roku w Kijowie. Moskwa później rościła sobie prawo do tytułu „Trzeciego Rzymu” po upadku Konstantynopola, sytuując się jako prawowity spadkobierca i duchowy strażnik wszystkich ziem ruskich, w tym Ukrainy jako swojego „terytorium kanonicznego”.

Patriarchat Moskiewski od zawsze postrzegał Ukrainę jako duchowo nierozzerwalnie związaną z Rosją, z mottem „Jeden naród, jedna wiara”, hasłem, którego sam Putin wielokrotnie używał. Ukraina, zwłaszcza od 2014/2022 roku, coraz częściej postrzega zwierzchność Moskwy jako dominację kolonialną i imperialną, a nie jako prawdziwe macierzyństwo duchowe. Według stanu na luty 2026 roku istnieją dwie rywalizujące struktury prawosławne. Jedną z nich jest Prawosławna Cerkiew Ukrainy, która od 2019 roku jest niezależna od Patriarchy Ekumenicznego Konstantynopola, Bartłomieja. W Kijowie Prawosławna Cerkiew Ukrainy jest uważana za prawdziwie narodową cerkiew.

Uwaga dla czytelnika: Prawosławna Cerkiew Ukrainy jest inną Cerkwią niż Ukraińska Cerkiew Prawosławna. Ukraińska Cerkiew Prawosławna jest związana z Rosyjską Cerkwią Prawosławną i z tego powodu Zełenski ją atakuje. Watykan sprzeciwia się już trwającym atakom Zełenskigo, lecz bunt Putina z wersetu dwunastego następuje po jego zwycięstwie pod Rafią i wciąż należy do przyszłości.

Ukraińska Cerkiew Prawosławna była historycznie związana ze strukturą kościelną w Moskwie. W następstwie inwazji z 2022 r. Ukraińska Cerkiew Prawosławna ogłosiła w maju 2022 r. pełną autonomię, lecz ukraińskie dochodzenia państwowe (DESS) wielokrotnie utrzymywały, że pozostaje kanonicznie i prawnie związana z Moskwą. Ukraina uchwaliła w sierpniu 2024 r. (podpisaną przez Zełenskigo) ustawę zakazującą wszelkich wspólnot wyznaniowych powiązanych z Rosyjską Cerkwią Prawosławną („państwo-agresor”). Ukraińskiej Cerkwi Prawosławnej nakazano całkowite zerwanie więzi, w przeciwnym razie grozi rozwiązanie jej Metropolii Kijowskiej na mocy orzeczenia sądowego. Pod koniec 2025 r. i na początku 2026 r. trwają przeszukania, następują przeniesienia parafii do Ukraińskiej Cerkwi Prawosławnej (ponad 1300 od 2022 r.), toczą się sprawy sądowe, a eksperci ONZ ostrzegają o zagrożeniach dla wolności religijnej dotyczących Ukraińskiej Cerkwi Prawosławnej.

Watykan publicznie sprzeciwił się jakiegokolwiek przymusowemu rozwiązaniu Ukraińskiej Cerkwi Prawosławnej. Rosja i Putin przedstawiają to jako otwarte prześladowanie prawosławia kanonicznego i uczynili ochronę „rosyjskich cerkwi prawosławnych” wyraźnym żądaniem w jakichkolwiek negocjacjach pokojowych. Rosyjska propaganda konsekwentnie łączy Ukraińską Cerkiew Prawosławną oraz ataki państwa ukraińskiego na nią z „nazizmem” i ujmuje je jako część uzasadnienia „denazyfikacji”.

Putin zuchwale „wejdzie do świątyni” i będzie rościł sobie prawo do pełnej władzy duchowej nad ukraińskim prawosławiem, w próbie ponownego podporządkowania całej struktury Cerkwi na

Ukrainie Moskwie, domagając się uznania za prawowitą głowę duchową świata rosyjskiego prawosławia.

Jest to ścisła paralela do Ptolemeusza wchodzącego do Świętego Świętych, podczas gdy Ozjaszem jest Zełenski, usiłujący składać ofiarę kadzielną. Bunt Ptolemeusza miał miejsce w Świętym Świętych, a bunt Ozjasza — w Miejscu Świętym. Król południa, upojony zwycięstwem „na pograniczu”, kładący kres pośredniej potędze nazizmu, a następnie wkraczający do miejsca, które przynależy wyłącznie do dziedziny religii. Wówczas nastąpi nagle, opatrnościowe upokorzenie, a Putin zniknie ze sceny (tak jak Ptolemeusz IV zmarł w 204 r. p.n.e.). Po próżni władzy okresu „słabych następców” król północy powróci z większą siłą i zwycięży we współczesnej bitwie pod Panium w wersecie 15.

Siedemnaście

Siedemnastoletni okres pojawia się trzykrotnie w historii, w której bitwy pod Rafią i Panionem nakładają się na siebie, zestawione linia na linii. Siedemnastoletni okres biegnie od edyktu mediolańskiego, kiedy wschodni i zachodni trony imperium zostały scalone poprzez mariaż, aż do roku 330, gdy królestwo zostało podzielone i rozdziewione. Początek i koniec tych siedemnastu lat stanowią kamienie milowe dwóch innych, powiązanych okresów proroczych. Począwszy od Nerona w roku 64, zostaje wyznaczony okres prześladowań, który zakończył się w historii Konstantyna Wielkiego. Przejście od okresu prześladowań Nerona ku kompromisowi reprezentowanemu przez Konstantyna wyznacza przejście od Kościoła w Smyrnie do Kościoła w Pergamie. Rok 313 i edykt mediolański wyznaczają koniec Kościoła w Smyrnie, a zakończeniem siedemnastoletniego okresu jest rok 330, który był wypełnieniem trzystusześcdziesięcioletniego proroctwa z Daniela 11:24.

Wejdzie w pokój nawet do najtłustszych miejsc prowincji; i uczyni to, czego nie uczynili jego ojcowie ani ojcowie jego ojców; rozdzieli między nimi łupy, zdobycze i bogactwa; zaiste, będzie obmyślał swoje zamysły przeciwko twierdzom, i to przez pewien czas. Daniela 11:24.

Okres siedemnastu lat, liczony od roku 313 i edyktu mediolańskiego, rozpoczyna się wypełnieniem proroctwa, a kończy wypełnieniem innego proroctwa. Pierwsze wypełnienie prorocze, które wyznacza początek, identyfikuje przejście od Kościoła w Smyrnie do Kościoła w Pergamonie, a proroctwo, które wyznacza kres owych siedemnastu lat, identyfikuje podział Rzymu na wschodni i zachodni Rzym. Ów okres siedemnastu lat jest rozpoznany na podstawie historii proroczej, a nie na mocy jakiegokolwiek szczególnej proklamacji siedemnastoletniego okresu. Alfa rozdzielenia drugiego Kościoła od trzeciego zbiegła się z podziałem cesarstwa na wschód i zachód przy wypełnieniu proroctwa czasowego wynoszącego 360 lat. Te dwa proroctwa wyznaczają okres siedemnastu lat, który należy potwierdzić jako uprawniony okres proroczy na podstawie świadectwa dwóch lub trzech świadków, jeśli liczba siedemnaście jest ważnym symbolem proroczym.

Ci świadkowie występują w innym 250-letnim okresie, który rozpoczął się w 457 r. p.n.e. Tego dnia rozpoczęło się 2300-letnie proroctwo z Księgi Daniela 8:14. 457 r. p.n.e. jest proroczym punktem początkowym oraz ustanowionym proroczym kamieniem milowym. Przedłużenie o 250

lat w przyszłość prowadzi do 207 r. p.n.e., co stanowi okres dziejów pomiędzy bitwami pod Rafią i Panium. Bitwy pod Rafią i pod Panium nie mogą być rozdzielone, gdyż w obu uczestniczył Antioch Wielki. Od bitwy pod Rafią w 217 r. p.n.e. do bitwy pod Panium w 200 r. p.n.e. upływa siedemnaście lat. Proroctwo o 2300 latach wskazuje na zmianę dyspensacji na początku, kiedy trzeci dekret przywrócił narodową suwerenność Judy, a na końcu — na zmianę dyspensacji, gdy Chrystus przeszedł z Miejsca Świętego do Miejsca Najświętszego. 207 r. p.n.e. oznacza zmianę dyspensacji egipskiego panowania nad Judeą na seleucydzką dyspensację panowania nad ziemią chwalebna. Dyspensacja seleucydzkiej kontroli nad ziemią chwalebna doprowadziła do powstania Machabeuszy w 167 r. p.n.e.

Dwustu pięćdziesięcioletni okres Nerona kończy się wraz z historią Konstantyna Wielkiego, a dwustu pięćdziesięcioletni okres, który dopełnia się między dwiema bitwami, stanowi historię Antiocha Wielkiego. W bitwie pod Rafią Ptolemeusz IV pokonał Antiocha Wielkiego, a Ptolemeusz panował przez siedemnaście lat. Oba dwustu pięćdziesięcioletnie okresy zawierają odrębny siedemnastoletni okres. Oba kończą się w historii władcy, określanego mianem Wielkiego. Oba dwustu pięćdziesięcioletnie okresy rozpoczynają się na ustanowionym proroczym kamieniu milowym i oba kończą się na ustanowionym proroczym kamieniu milowym.

Stany Zjednoczone powstały 4 lipca 1776 roku; 250 lat później, 4 lipca 2026 roku, Donald Trump, znany z dążenia do uczynienia Ameryki „wielką”, będzie obchodził te 250 lat. Rok 2026, podobnie jak zakończenie 250 lat liczonych od 457 r. p.n.e., przypada na środek historii współczesnych bitew pod Rafią i Panium, znanych jako wojna ukraińska i III wojna światowa. Panowanie króla południa, okres pierwszej ustawy niedzielnej oraz okres od bitwy pod Rafią do Panium wyznaczają trzy siedemnastoletnie okresy, wszystkie powiązane z tą samą historią proroczą. Trzy okresy po 250 lat zbiegają się jednocześnie w tych samych historiach proroczych. Te trzy okresy 250 lat ustanawiają trzy linie prawdy proroczej, z historią związaną z Donaldem Trumpem, reprezentowanym jako Konstantyn Wielki albo Antioch Wielki.

Trzy 250-letnie linie przedstawiają trzy różne, lecz wzajemnie się uzupełniające ilustracje dni ostatecznych. Linia Nerona wskazuje na siedemnastoletnią historię kompromisu, która doskonale odpowiada proroczym cechom formowania obrazu bestii.

Pan jasno mi ukazał, że obraz bestii zostanie utworzony, zanim zamknie się czas łaski; gdyż ma to być wielka próba dla ludu Bożego, przez którą rozstrzygnie się ich wieczny los. Twoje stanowisko jest taką plataniną sprzeczności, że tylko nieliczni dadzą się zwieść.

W Objawieniu 13 to zagadnienie jest jasno przedstawione; [Objawienie 13:11-17, cytowane].

To jest próba, którą lud Boży musi przejść, zanim zostanie opieczętowany. Wszyscy, którzy dowiedli swej wierności Bogu, zachowując Jego prawo i odmawiając przyjęcia fałszywego sabatu, staną pod sztandarem Pana Boga Jehowy i otrzymają pieczęć Boga żywego. Ci, którzy porzucają prawdę pochodzącą z nieba i przyjmą niedzielny sabat, otrzymają znamię bestii. Manuscript Releases, tom 15, 15.

Obraz Bestii to połączenie Kościoła i państwa, przy czym Kościół sprawuje kontrolę nad tym związkiem. Kompromis Konstantyna, polegający na próbie połączenia pogaństwa z

chrześcijaństwem, stanowi klasyczny przykład kompromisu czasów ostatecznych.

W trwających obecnie w Stanach Zjednoczonych ruchach, mających na celu zapewnienie instytucjom i zwyczajom kościoła poparcia ze strony państwa, protestanci idą w ślady papistów. Co więcej, otwierają drogę papieżowi do odzyskania w protestanckiej Ameryce prymatu, który utracił w Starym Świecie. A tym, co nadaje temu ruchowi większe znaczenie, jest fakt, że głównym zamierzonym celem jest egzekwowanie święcenia niedzieli — zwyczaju, który wywodzi się z Rzymu i który Rzym uważa za znak swojej władzy. To duch papieża — duch konformizmu wobec światowych zwyczajów, czei dla ludzkich tradycji ponad przykazaniami Bożymi — przenika kościoły protestanckie i prowadzi je do wykonywania tego samego dzieła wywyższania niedzieli, którego papieżstwo dokonało przed nimi.

Jeśli czytelnik pragnie zrozumieć siły i środki, które zostaną użyte w rychło nadchodzącej walce, wystarczy, że prześledzi zapis tego, jakich środków Rzym używał w dawnych wiekach dla tego samego celu. Jeśli chce wiedzieć, jak papieści i protestanci, zjednoczeni, będą postępować z tymi, którzy odrzucają ich dogmaty, niech przyjrzy się duchowi, jaki Rzym okazywał wobec sabatu i jego obrońców.

"Królewskie edykty, sobory powszechne oraz kościelne zarządzenia, wspierane przez władzę świecką, stanowiły etapy, dzięki którym pogańskie święto uzyskało zaszczytne miejsce w świecie chrześcijańskim. Pierwszym publicznym aktem prawnym wymuszającym święcenie niedzieli było prawo wydane przez Konstantyna (321 r. n.e.). Edykt ten nakazywał mieszkańcom miast odpoczynek w 'czcigodny dzień Słońca', lecz pozwalał mieszkańcom wsi kontynuować zajęcia rolnicze. Choć w istocie była to pogańska ustawa, została ona egzekwowana przez cesarza po jego nominalnym przyjęciu chrześcijaństwa." Wielki spór, 574.

Postępujący proces kompromisu, który doprowadził i ponownie doprowadzi do ustawy niedzielnej, przedstawiony jest poprzez siedemnastoletni okres od roku 313 do 330, z pierwszą ustawą niedzielną z roku 321 jako punktem środkowym tej historii. Na początku było małżeństwo Wschodu i Zachodu, a na końcu nastąpił rozwód Wschodu i Zachodu. Pierwsza ustawa niedzielna jest środkowym kamieniem milowym reprezentującym bunt, tak jak trzynasta litera alfabetu hebrajskiego, gdy poprzedza ją pierwsza litera, a po niej następuje dwudziesta druga, ostatnia litera alfabetu, tworzy hebrajskie słowo „prawda”. Małżeństwo na początku i rozwód na końcu wskazują, że litera alfa pozostaje w zgodzie z literą omega. Okres 250 lat, który rozpoczął się za Nerona, nosi podpis Chrystusa i mówi o zagadnieniu prawdy obecnej w dniach ostatecznych.

Okres 250 lat, który rozpoczyna się w 457 r. p.n.e., akcentuje wymiar państwowy reprezentowany przez Antiocha Wielkiego, umiejscowionego w siedemnastoletnim okresie od Rafii do Panion. Pojmujemy go jako wymiar państwowy, gdyż w 457 r. p.n.e. rozpoczęło się także prorocstwo trwające 2300 lat. Owe 2300 lat stanowią wewnętrzną linię prorocstwa, która mówi o Bożym dziele odkupienia i odpowiada symbolowi władzy kościelnej. W odróżnieniu od 250-letniego okresu, który rozpoczął się za panowania Nerona, okres zaczynający się w 457 r. p.n.e. odnosi się do politycznej roli ostatniego prezydenta amerykańskiego, który dąży do uczynienia Ameryki wielką,

a następnie świata wielkim, promując zarazem błędną katolicką koncepcję złotego wieku tysiącletniego pokoju.

Dwieście pięćdziesiąt lat istnienia Stanów Zjednoczonych, które są bestią z ziemi z trzynastego rozdziału Objawienia, wskazuje na zakończenie szóstego królestwa proroctwa biblijnego, które kończy się tam, gdzie się zaczęło — pośród wojny. Zwycięzcy dziejów określają zapis historii, który zostaje zachowany. Globalistyczni Demokraci, zasilani mocą smoka, postrzegają obecną anarchię jako rewolucję, a Republikanie, wiele mówiący, lecz bezczynni, widzą ten obecny etap historii jako wojnę domową. Demokraci są reprezentantami smoka proroctwa biblijnego, a Republikanie są przedstawieni jako odstępczy protestanci, albo — używając terminów Jana w szesnastym rozdziale Objawienia — są fałszywym prorokiem. Stany Zjednoczone zrodziły się z wojny rewolucyjnej i kończą się wojną rewolucyjną. Partia Republikańska narodziła się podczas wojny domowej i kończy się wojną domową. Republikanie widzą w tym wojnę domową, którą Demokraci nazywają rewolucją.

Trump, jako ostatni republikański prezydent, posiada prorocze atrybuty pierwszego republikańskiego prezydenta, który pojawił się w zewnętrznej historii wojny secesyjnej. Zewnętrzna wojna secesyjna Lincolna była zarazem wewnętrzną historią proroctwa Izajasza z rozdziału siódmego, wersetu ósmego, którego finał przypadł na rok 1863, właśnie w roku Proklamacji Emancypacyjnej. Rozróżnienie między dwiema partiami jest naczelną i fundamentalną zasadą prorocką. Zaczęło się od Kaina i Abla, którzy w czasach Chrystusa byli reprezentowani przez saduceuszów i faryzeuszów, dwie klasy Kaina, które miały zamordować jednego Abla.

Faryzeusze i saduceusze reprezentują tych, którzy zgodzili się na ukrzyżowanie swego Mesjasza — z różnych przyczyn, lecz w zgodzie mimo to. Faryzeusze deklarowali wierność Prawu, lecz jej nie dochowywali, podobnie jak Republikanie. Faryzeusze wyznawali wierność pierwotnemu Prawu Bożemu, lecz interpretowali to Prawo według własnej, zaślepionej uprzedzeniami logiki. Tym, czym pierwotne Prawo było dla faryzeuszów, jest Konstytucja dla Republikanów — ta właśnie Konstytucja, której wierność deklarują, lecz której wierności nie dochowują. Saduceusze odrzucali moc Boga i, choć byli mniejszą sektą niż faryzeusze, w czasach Chrystusa kontrolowali religijny i polityczny krajobraz Judei. Demokraci są mniejszą sektą niż Republikanie, tak małą, że muszą oszukiwać, by utrzymać się u władzy, lecz u władzy pozostają, ponieważ ich przeciwnicy, którzy deklarują wierność zasadzie równej sprawiedliwości dla wszystkich, nie czynią nic, by egzekwować zasady prawa, których przestrzeganie deklarują.

Nie ma nic nowego pod słońcem, a dwie partie polityczne w Stanach Zjednoczonych są tak samo częścią krajobrazu prorockiego, jak Faryzeusze i Saduceusze. Istnieje oczywiście wiele innych paralel na tej linii prorockiej, lecz dopiero gdy rozpozna się proroczą relację dwóch nieświętych mocy, które, choć są przeciwnikami, jednoczą się przeciwko świętości, wówczas ujrzy się Ptolemeusza i Ozjasza we właściwym świetle. Obaj królowie południa usiłowali złożyć ofiarę w tej samej świątyni, lecz Ptolemeusz, z Egiptu, reprezentuje smoczą potęgę — Demokratów. Ozjasz, jako król Judy, jest przywódcą ziemi chwalebnej — odstępczego protestantyzmu, czyli fałszywego proroka — Republikanów.

Związek smoka i fałszywego proroka został klasycznie przedstawiony na górze Karmel. Na górze Achab reprezentował smoka, a prorocy Baala i Aszarte Izebel reprezentowali fałszywych proroków, którzy stanęli przeciw Eliaszowi. Bestia, czyli Izebel, wciąż pozostawała za kulisami w Samarii. Smok zjednoczony z fałszywym prorokiem został również przedstawiony przez zjednoczenie pogańskiego Rzymu i Żydów przy krzyżu, jak też będzie nim zjednoczenie Demokratów i Republikanów przy ustawie niedzielnej. Elementy zjednoczonej władzy są reprezentowane przez Demokratów i Republikanów w ramach republikańskiego rogu bestii wychodzącej z ziemi. Te dwie nieświęte siły polityczne są reprezentowane przez Kaina, a ród Abla również posiada dwoisty podział.

Linia Abla, która w odniesieniu do zewnętrznej linii Kaina stanowi linię wewnętrzną, jest reprezentowana przez dwie klasy panien. Rozwój protestanckiego rogu bestii z ziemi, którą są Stany Zjednoczone, jest ukazany poprzez serię religijnych oczyszczeń, która rozpoczyna się od Kościoła w Sardes w 1798 roku, kiedy Stany Zjednoczone stały się szóstym królestwem proctwa biblijnego. Kościół w Sardes miał imię, że żyje, lecz był martwy. Do roku 1798 protestanckie sekty, które odłączyły się od Kościoła papieskiego, już powracały do Rzymu. Chrześcijanie po raz pierwszy zostali nazwani chrześcijanami w Antiochii.

To w Antiochii uczniów po raz pierwszy nazwano chrześcijanami. Nadano im to imię, ponieważ Chrystus był głównym tematem ich kazań, nauczania i rozmów. Nieustannie opowiadali o wydarzeniach, które miały miejsce w dniach Jego ziemskiej posługi, gdy Jego uczniowie byli błogosławieni Jego osobistą obecnością. Niestrudzenie rozważali Jego nauczanie i Jego cuda uzdrowienia. Drżącymi wargami i ze łzami w oczach mówili o Jego agonii w ogrodzie, Jego zdradzie, procesie i egzekucji, o cierpliwości i pokorze, z jaką znosił obelgi i tortury zadawane Mu przez Jego wrogów, oraz o Boskiej litości, z jaką modlił się za tych, którzy Go prześladowali. Jego zmartwychwstanie i wniebowstąpienie oraz Jego dzieło w niebie jako Pośrednika dla upadłego człowieka były tematami, o których z radością mówili. Nic dziwnego, że poganie nazywali ich chrześcijanami, skoro głosili Chrystusa i zanosili swe modlitwy do Boga przez Niego.

"To Bóg nadał im miano chrześcijan. Jest to królewskie imię, dane wszystkim, którzy przyłączają się do Chrystusa. O tym imieniu później pisał Jakub: 'Czy to nie bogaci uciskają was i wleką was przed sądy? Czy nie bluźnią temu zacnemu imieniu, którym zostaliście nazwani?' Jakuba 2:6, 7. A Piotr oświadczył: 'Jeśli ktoś cierpi jako chrześcijanin, niech się nie wstydzi; lecz niech z tego powodu oddaje chwałę Bogu.' 'Jeśli z powodu imienia Chrystusa was znieważają, błogosławieni jesteście; albowiem spoczywa na was Duch chwały i Boga.' 1 Piotra 4:16, 14." Dzieje Apostołów, 157.

Kościół w Efezie otrzymał miano chrześcijańskie, co doprowadziło do prześladowanego Kościoła w Smyrnie, a po nim, w dziejach Pergamonu, pojawił się Kościół kompromisu. Gdy papieństwo zasiadło na tronie, nastąpił rozłam, który wyodrębnił prawdziwy Kościół Boży jako Kościół na pustyni. Kościół rzymski był Tiatyrą. U kresu pustynnego okresu tysiąca dwustu sześćdziesięciu lat wyłonił się Kościół protestancki i odtąd róg protestancki jest przedstawiany przez Bożą serię prób i oczyszczeń.

Protestantyzm rozpoczął się, gdy Marcin Luter w 1517 roku przybił swoje 95 tez do drzwi, a „23” lata później, w 1540 roku, powstał zakon jezuitów. W 2013 roku dziewięćdziesiąta piąta i ostatnia prezentacja Tablic Habakuka została przybita do drzwi, a 13 marca 2013 r. zainaugurowano pontyfikat pierwszego papieża-jezuita. Marcin Luter został właśnie w tym okresie dziejowym ekskomunikowany przez papieża Leona. Doprawdy, daje to do myślenia...

W 1798 roku kościół w Sardes rościł sobie prawo do miana „protestanckiego”, lecz, powracając do Rzymu, już wówczas nie dochowywał wierności temu imieniu. Gdy w 1844 roku adwentyzm millerowski przejął pochodnię protestantyzmu, stanowił naganę wymierzoną w Jeroboama, pierwszego króla Izraela — narodu spokrewnionego krwią z plemieniem Judy, w którym Bóg umieścił swoją świątynię. Jeroboam ustanowił fałszywy odpowiednik, oparty na religii, która odzwierciedlała dawną niewolę jego narodu. Powtórzył pierwotny bunt Aarona, wznosząc wizerunek zwierzęcia, z całym proroczym znaczeniem związanym z tą historią. Jednak podczas jego uroczystości poświęcenia adwentyzm millerowski zgromił jego niechęć do dalszego kierowania prawdziwego kultu ku sanktuarium, w którym mieszka Bóg. Jeroboam chciał, aby ognisko kultu znajdowało się w Betel i w Dan, co reprezentowało tych z Sardes w 1844 roku, którzy odmówili pójścia za Chrystusem do Miejsca Najświętszego.

Adwentyzm millerowski zdecydował się powrócić do religii Rzymu i przyjął te same argumenty doktrynalne tych, którzy dopiero co zostali zdemaskowani jako fałszywi prorocy wskutek odrzucenia poselstwa Millera; uczynił ich swymi mistrzami teologicznymi, aby usprawiedliwić własne odrzucenie proroczego poselstwa o siedmiu czasach. Adwentyzm millerowski, podobnie jak nieposłuszny prorok, wybrał własną drogę zamiast podążać za Bożym prowadzeniem. Droga, którą wybierają głupi we wszystkich próbach i przesiewach mądrych i głupich panien w historii proroczej, począwszy od reformacji protestanckiej, jest drogą powrotu do oddawania czci ziemi, z której zostały wyprowadzone; i, jak to mówią, "wszystkie drogi prowadzą do Rzymu". Wszystkie drogi oprócz dawnych ścieżek Jeremiasza.

Reformacja protestancka została zobrazowana w typie przez powrót Mojżesza do Egiptu, aby poprowadzić lud Boży do Ziemi Obiecanej. Gdy tylko wyszli z ziemi niewoli, Bóg postanowił dać swemu wybranemu ludowi swoje Prawo. W przypadku Mojżesza i Reformacji protestanckiej bunt ujawnił się natychmiast po wybawieniu. Bóg poddał próbę Sardes, lud, który rościł sobie prawo do miana żyjącego, lecz w czasie poselstwa Williama Millera był martwy. W 1844 roku miały miejsce dwa oczyszczenia: pierwszym było oczyszczenie Kościoła w Sardes, który podawał się za protestancki, lecz okazał się martwy; a następnie w tym samym roku oczyszczeni zostali milleryci, w wypełnieniu przypowieści o dziesięciu pannach.

Demokraci i Republikanie reprezentują dwie klasy polityczne, które razem tworzą róg republikański na bestii z ziemi z trzynastego rozdziału Apokalipsy. Panny mądre i głupie są dwiema klasami religijnymi, które razem tworzą róg protestancki na bestii z ziemi. Panny mądre noszą pierwsze miano nadane w Antiochii. Panny mądre są chrześcijankami, ale są też Filadelfiankami, które mają obietnicę otrzymania imienia.

Zwycięzcę uczynię filarem w świątyni Boga mojego i już z niej nie wyjdzie; i wypiszę na nim imię Boga mojego oraz nazwę miasta Boga mojego, Nowego Jeruzalem, zstępującego z nieba od Boga mojego; i wypiszę na nim moje nowe imię. Objawienie 3:12.

Po raz pierwszy Bóg nazwał swój lud chrześcijanami w Antiochii, a historia, w której ruch laodycejski stu czterdziestu czterech tysięcy przemienia się w ruch filadelfijski stu czterdziestu czterech tysięcy, jest zarazem historią Antiocha Wielkiego, którego imieniem nazwano miasto Antiochia i który jest ukazany u kresu 250-letniego okresu między bitwami pod Raphia i Panium.

Do tych kwestii wrócimy w następnym artykule.